

„Jsem tady!“ Když jsem po šestnácti hodinách lezení ve stěně zblejskla první žluté stany, spadl mi úlevou obrovský kámen ze srdce. Čtvrtý výškový tábor se rozkládá těsně pod hranicí osmi tisíc metrů nad mořem. V zóně smrti.

Byla to taková rovná plošina, kde téměř nepřetržitě fučelo. A právě ten vítr srážel pocitovou teplotu ještě mnohem níž. Odtud vede cesta prostě už jen vzhůru. Viděla jsem ji, mohla se jí dotknout.

Když jsem docházela do tábora, některé expedice už se balily na cestu k vrcholu. Další už s čelovkami dokonce stoupaly vzhůru.

→ Ta chvíle!

A v tu ránu mi to došlo.

„Kolik je hodin?“ opatrně jsem se ptala DoRzeho s velkým otazníkem v očích. Čekal na mě pár desítek metrů před táborem.

Podle původního plánu jsem totiž měla být ve čtyřce mezi třetí a čtvrtou hodinou odpolední, protože ještě ten večer měl začínat můj finální výstup k vrcholu. „Je po sedmé hodině večer,“ řekl DoRze bez náznaku jakýchkoliv emocí.

Je pozdě. Je moc pozdě na pokračování k vrcholu.

Sedla jsem si na kámen poblíž všech těch stanů a plakala. Celá jsem se ponořila do žalu. Bylo v tom přes dvacet let snění, deset let tréninků, dva měsíce tvrdé dřiny v Nepálu a taky to, že jsme do Everestu dali všechno. Neměla jsem vůbec nic.

A tak jsem tam seděla, sama na kameni, v osmi tisících. Plná smutku a bolesti. Moje cesta tu měla skončit.

Věděla jsem, že hory tu budou vždy, ale taky jsem si uvědomovala, že já se takhle vysoko na Everest už nikdy nedostanu. Dívala jsem se na všechny ty tváře, které se plné odhodlání právě vydávají k vrcholu svého snu. Tváře plné štěstí.

Byla jsem ze sebe zklamaná, že já jsem to nedokázala? Možná.

Přišel DoRze, protože tentokrát jsem neměla ani sílu s ničím pomáhat. On to věděl, nechal mě se vyplakat „Pojďme si lehnout, uvidíme za pár hodin, zkusíme si odpočinout,“ chytl mě za ruku.

Prakticky jsem měla mít jen jednu hodinu na odpočinek před svým jediným a posledním pokusem. To byl náš původní plán. Bylo mi jasné, že další šanci mít určitě nebudu.